

[Niels Westerby.]

synspunkter, som de kom til udtryk i hr. Per Hækkerups tale i dag.

Der er jo sket det imellem udenrigsministerens redegørelse og debatten i dag, at den franske præsident, de Gaulle, i går har holdt en pressekonference. Denne pressekonference har i første række betydning i forhold til Danmarks markedspolitik, og det er jo en klar aftale, at denne skal drøftes ved anden lejlighed; det er udenrigspolitikken i al almindelighed, der skal drøftes i dag. Alligevel vil jeg mene, at den franske præsidents redegørelse i går også har perspektiver i forbindelse med den almindelige sikkerhedspolitik, sådan som den må se ud for Europas og dermed også for Danmarks vedkommende, og jeg vil tillade mig at vende tilbage til dette emne i forbindelse med nogle sikkerhedspolitiske betragtninger.

Det er blevet fremhævet af flere af de ærede ordførere, at konflikten imellem de rige og de fattige lande, imellem nord og syd i verden, vil blive af en mere og mere dominerende karakter. Det er klart, at for et lille land som Danmark, hvor vi har opbygget en indre social solidaritet i vort eget samfund, må det være meget centralt, at vi efterhånden også bliver i stand til at opbygge international solidaritet imellem de fattige og de rige lande. Men der er ikke blot medmenneskelige årsager hertil; der er også sikkerhedspolitiske perspektiver i vor u-landspolitik, dels som et middel til at undgå konflikter i u-landene, dels for at undgå de indirekte virkninger, det kan få for os, hvis sådanne konflikter spreder sig og antager større karakter. Det er jo det, vi i øjeblikket oplever i Vietnam. Derfor må u-landshjælp eller bistand fortsat være i centrum i dansk udenrigspolitik.

Jeg vil her gerne henlede opmærksomheden på udenrigsministerens afsnit om dette spørgsmål, hvor udenrigsministeren nævner, at det er tanken, at man i 1972-73 skal nå op på en dansk bistand på 1 pct. af bruttonationalproduktet. Jeg vil også nævne, at der fra liberalt centrums side under en debat her i salen i januar i år blev stillet et ændringsforslag til en dagsorden, hvoraf det fremgik, at vi ønsker, at den danske bistand til u-landene allerede i finansåret 1970-71 sættes op til den ene procent. Det er natur-

ligvis kun et foreløbigt mål, men vi mener, at den stigningstakt, der er lagt frem fra regeringens side, er for langsom. Her er det vel også værd at lægge mærke til, at rådet for teknisk bistand til udviklingslandene, som jo ledes af professor Nyboe Andersen, har givet udtryk for, at man hurtigere bør nå frem til denne ene procent.

Jeg vil tro, at der lige i øjeblikket i den danske befolkning ikke vil være den største forståelse herfor. Der er vel i almindelighed den indstilling, at vi nærmer os nogle bankerotlignende tilstande, og alle tænker vel her på vore vanskeligheder både før devalueringen og som en følge af den delvise danske devaluering. Men dette er ikke rigtigt. Det, der er den danske problemstilling i økonomisk henseende, er snarere, at vi ikke har forstået at administrere og forvalte vor velstand. Det er ikke vores fattigdom, der er problemet, men vor manglende evne til virkelig at udnytte de muligheder, vi har. Vi er jo nemlig ikke bankerot. I løbet af de sidste 10 år er velstanden i Danmark steget med ca. 50 pct. Gennemsnitsdanskeren har i dag en levestandard, der er en halv gang højere end for 10 år siden. På den baggrund må det vel være rigtigt at henlede opmærksomheden på, at vi i denne sammenhæng burde være i stand til at administrere vor rigdom på en sådan måde, at vi også effektivt kunne gennemføre en u-landspolitik. Der er noget, der tyder på, at vi er ved at bære os ad som f. eks. en mand, der har en indtægt på måske 100.000 kr. om året, men som disponerer så dårligt over sine indtægter, at han ikke har råd til på vej hjem fra arbejde at spise en pølse, hvis han har lyst til det, uden at sætte sig i endnu højere gæld — sådanne eksempler kan jo findes. Der er noget, der tyder på, at vi til en vis grad har båret os sådan ad, at vi har svært ved at opfylde de forpligtelser, vi har påtaget os i FN på dette område.

Jeg har med stor interesse hæftet mig ved udenrigsministerens redegørelse om ikke-spredningsaftalen, og den meget forbeholdsløse erklæring fra regeringens side om, at man vil støtte gennemførelsen af en ikke-spredningsaftale om atomvåben, kan jeg give min fulde tilslutning. Af alle spørgsmål, såvel indenrigspolitiske som udenrigspolitiske, er det vigtigste at undgå en atomkrig, og man kommer ikke uden om, at jo større